

Udvalgets ordfører (Carl P. Jensen): Udvalget har holdt tre møder, og jeg skal på det samlede udvalgs vegne indstille lovforslaget til vedtagelse uændret.

Ved lovforslagets første behandling gav flere af de ærede ordførere udtryk for ønsket om en overvejelse af mulighederne for at finde frem til andre afgiftsformer, der kan give den grønlandske landskasse yderligere indtægter. Folketinget er gjort bekendt med de opgaver, der skal løses i den kommende tid, opgaver, som utvivlsomt vil belaste landskassens økonomi.

Den forhøjede afgift på sukker har bl. a. været motiveret med ønsket om en vis forbrugsbegrænsende virkning, således som det blev påpeget ved lovforslagets første behandling, og der vil derfor kunne regnes med nogen nedgang i det betydelige sukkerforbrug, man har i Grønland, hvad der i sig selv igen vil kunne føre til svigtende indtægter for landskassen; i så fald må man forvente nye afgifter.

Udvalget er imidlertid betænkelig ved at belaste de traditionelle varer yderligere, ikke mindst i betragtning af, at også den kgl. grønlandske handel er opmærksom på de samme varer som skatteobjekt til nedbringelse af Handelens underskud.

Så længe man ikke har løst problemet om indkomstbeskatning i Grønland, må man i det hele taget regne med, at landskassen vil få brug for at skaffe sig indtægter gennem afgifter af en eller anden art.

Udvalget har derfor været enig i at benytte denne lejlighed til at anmode den højtærede minister for Grønland om at henlede landsrådets opmærksomhed på det hensigtsmæssige i at få undersøgt muligheden for andre og nye indtægtskilder for landskassen. Udvalget er således bekendt med, at der blandt de efterhånden adskillige private virksomheder, som i de senere år er dukket op i Grønland, også er en række restaurationsvirksomheder. Her foregår der et livligt forlystelsesliv med dans til musik fra den music box, som gæsterne selv må betale til, og der er udskænkning af drinks

fra ikke særlig luksuøse barer, ligesom gæsterne rundt i lokalerne kan få serveret øl, vin og spiritus af enhver art. Restauratørerne køber deres varer i Handelens butikker til favorpris, medens gæsterne betaler disse varer med en pris, som stort set svarer til priserne på de førende restaurationer hernede. Det er mit indtryk, at enkelte af disse virksomheder har en ganske betydelig omsætning og en fortjeneste, der svarer dertil. De høje priser er, jeg havde nær sagt et plagiat af de danske priser, som har de høje restaurationsafgifter til motivering — men denne motivering gælder ikke i Grønland; restauratørerne dér betaler ingen restaurations- eller omsætningsafgift, og de betaler heller ikke indkomstskat af den fortjeneste, de har ved denne virksomhed. Det kan man ganske vist ikke laste restauratørerne for, men vi har drøftet dette spørgsmål i udvalget og finder, at der egentlig er noget urimeligt i, at landskassen skal have sine indtægter bl. a. ved afgifter på børnenes bismarcksklumper og flødekarameller, medens der ikke svares afgift af øl og spiritus, der sælges på rent forretningsmæssig basis.

Når man har drøftet forhøjelsen af afgifterne på sukker og sukkervarer, har man — som jeg sagde før — anlagt den betragtning, at en afgift kunne virke som en forbrugsbegrænsning. Jeg kan ikke afvise, at en forbrugsbegrænsning på det område, jeg lige har omtalt, vil kunne være til gavn for befolkningen i Grønland, og derfor skal jeg på udvalgets vegne bede den højtærede minister om at gøre landsrådet opmærksom på, at der bør ske en ændring i de bestående tilstande, og navnlig at det bør ske hurtigt.

Jeg vil i denne forbindelse også gerne pege på, at der i Grønland heller ikke findes afgifter på offentlige filmsforevisninger; også her er der måske et emne, som kunne tages op til overvejelse.

Jeg skal med disse bemærkninger som sagt på udvalgets vegne anbefale lovforslaget til endelig vedtagelse.

Jeg vil i øvrigt gerne benytte lejligheden